

Signal-to-Noise

תערוכה קבוצתית

אוצרות:

דורית לאוטמן   שירה דוידי

RawArt Gallery, תל אביב

אוגוסט 2015

תערוכה קבוצתית // Signal-to-Noise

אוצרות אורחות: שירה דויד ודורית לאוטמן

פתיחה: יום חמישי, ה-20 באוגוסט, 20:00

20.8 - 19.9.2015

HUMANMACHINE project, Takahito Irie, 2013

האמנים המשתתפים:

אריקה סקורטי, טקהיטו אירי, כריסטופר בייקר, ליאת סגל,
ליליאנה פרבר, נטלי בוקצ'ין

"The question isn't, 'What do we want to know about people?'

It's, 'What do people want to tell about themselves?'"

(מארק צוקרברג)

בספרו "הווידיים" פרש הפילוסוף בן המאה ה-18 ז'אן ז'אק רוסו את סיפור חייו, תשוקותיו וחטאיו בחשיפה עצמית אמיצה ונועזת אשר הייתה יוצאת דופן וחדשנית מאד בזמנה. הספר עורר סערה וזעזוע וחולל מפנה בסוגת הווידיים. חדירה כזו לתחום האינטימי ביותר של חיי הפרט הייתה מהפכנית.

קשה להאמין איזו דרך ארוכה עשתה האנושות מאז התדהמה שבה התקבלו אמירותיו האינטימיות של רוסו ועד למצב כיום, אשר בו הווידי והחשיפה העצמית נעשים כדבר שבשגרה אל מול מבטם הפוטנציאלי של המוני אנשים, ברשת האינטרנט. נדמה כאילו אין חשיפה, אינטימית ושערורייתית ככל שתהא, היכולה לזעזע ולטלטל.

רשת האינטרנט מהווה זירת פרפורמנס גלובלית עבור מיליארדי אנשים ומגלמת תפקיד דואלי: מחד היא מהווה יומן ומאידיך מגאפון. הביטוי האישי, הפרטי, דר בכפיפה אחת עם הפומביות. תשוקתו הבסיסית של האדם להישמע ורצונו שלא לחוש בודד אף פעם מקבלת מענה, לכאורה מושלם, במדיה זו. בשונה מן המצב המתקיים בעולם האמיתי, הגולשים בעולם הווירטואלי כמעט ואינם מראים כל עכבות מפני חשיפה אישית. חלקם אינם ערים עד הסוף לעובדה כי וידייהם לנצח יישארו חשופים לעין כל ונדמה שלא לה שכן מודעים לכך- לא ממש אכפת. הכמיהה לשתף גוברת על הרתיעה מכך .

הטכנולוגיה הפכה לארכיטקט של יחסינו הבין אישיים ומגדירה מחדש הן אינטימיות והן בדידות. אנו מרגישים ביחד כשאנחנו למעשה לבד: אנו יושבים במרחב הפרטי שלנו ביחידות, אך חשים כמוקפים על ידי מיליארדי אנשים דרך המסך. אם בעבר פרטיות וקשר בין אישי קרוב נתפסו כמאפיין הכרחי של אינטימיות, אזי כיום האדם מנהל שיח, כביכול אינטימי, באופן פומבי לחלוטין אל מול קהל בלתי מוגבל. הוא חולק חוויות שהן מאד משמעותיות עבורו, אך אלה מאבדות מחשיבותן וממשקלן כאשר הן נשמעות בריבוי התכנים ברשת. כך, בעבודתה של האמנית **ליאת סגל** מוצגת "מכונת הווידיים" שבה מתפוגגים בתוך זמן קצר ווידיים אישיים ומפנים מקום לווידי חדש. זהו מעגל החיים של הווידי ברשת. האמנית השתמשה בווידיים אישיים שנלקחו מקירות הפייסבוק של חבריה. הטקסטים אותם היא בחרה היו בחלקם כואבים, בחלקם מבודחים, אבל כולם כנים. זאת על מנת להראות את קלות הווידי בעולם הדיגיטלי ולהדגיש כי הטקסטים ברשת נשכחים בעודם נקראים. "מכונת הווידיים" מדפיסה את הטקסטים על גבי משטח מיוחד הרגיש לאור אולטרה סגול. באמצעות חשיפת הפיגמנט במשטח לאור, הטקסטים נכתבים וכעבור כ-30 שניות נעלמים, ממש כמו הווידי עצמו.

האמן **Christopher Baker** מציג אף הוא ווידויים אישיים. הוא קיבץ 5,000 סרטוני ווידאו שנלקחו מתוך YouTube על גבי מסך אחד, ובהם הגולשים, המצולמים במרחב הפרטי שלהם, חולקים תשוקות, פחדים, חוויות ושאר ווידויים אינטימיים עם קהל אנונימי. כל אלה מושמעים בו-זמנית וגם בנפרד, לסירוגין. בייקר מבקש לדון בהבטחה למדיה שיתופית דמוקרטית וברצון הבסיסי של האדם להישמע. מחד, טכנולוגיות של המדיה החדשה כמו YouTube מאפשרות עוד ועוד דוברים חדשים בקצב מסחרר. מאידך, התפיסה האנושית חסרה את היכולת להתמודד עם כמויות המידע האינסופיות, למיין אותן ולתת לכולן קשב.

כמות המידע האינסופית ברשת הביאה לתלות של האדם בתיווכה של הטכנולוגיה לצורך מיונו ועיבודו. תיווך זה מקנה לטכנולוגיה כוח רב בעיצוב התפיסות והבחירות של משתמשי הרשת. עבודתה של **ליליאנה פרבר** מבטאת בצורה חדה את כוחה הבלתי נתפס של הטכנולוגיה בעיצוב בחירות האדם, גם כאשר מדובר בהחלטות האישיות והאינטימיות ביותר. האמנית מתבססת על אתרי היכרות ברשת וזולה פיקסלים מתוך פרופילים של גברים אשר איתם היה לה קשר באמצעות האתר. היא מציבה פיקסלים אלו בתוך דימוי של הנשיקה המושלמת. כך, היא מציגה בפנינו את הפנטזיה ואת הקושי להגיע אליה מתוך הריבוי הקיים ברשת. פרבר מפנה את תשומת לבנו לאמון הרב שאנו נותנים באלגוריתם, אפילו בהחלטה קריטית כבחירת בני זוג: הוא זה הממין עבורנו את המידע ויוצר את השידוך. האמנית עצמה אף היא מסתמכת על האלגוריתם לצורך יצירת הדימוי.

בשל הצורך בחשיפה ובשיתוף, מתפשרים הגולשים על פרטיותם ומשאירים עקבות אלקטרוניים, אותם אפשר לנצל בקלות לצרכים פוליטיים או מסחריים. בעבודתה של האמנית **Erica Scourti** היומן אותו היא שולחת לעצמה במייל הופך לחומר גלם בידי גוגל על מנת ליצור רשימה בעלת פוטנציאל מסחרי. בעבודת הווידאו, האמנית מקריאה את רשימת ה-AdWords אשר הופיעו לצד אותם אימיילים. בכך היא ממחישה כיצד הדיוקן העצמי שלה נוצר על ידי תכנת מחשב למטרות רווח: היא רק מה שהאלגוריתם רואה בה. יתרה מכך - האלגוריתמים המנתחים את התנהגות הגולשים ברשת, לא רק קוראים אותם אלא אף משפיעים על עיצוב זהותם: הפרופיל האישי נקבע על פי קטגוריות קבועות מראש, האדם מוגדר על ידי הבחירות המסחריות אשר עושה ואותן בחירות מושפעות מפרסומות מותאמות אישית. האמנית העניקה נראות לאופן בו אנחנו והמידע האישי שלנו משמשים מוצר בכלכלת האינטרנט החופשית. סקורטי תוהה בדבר יכולת הפעולה העצמאית שלנו לצד המעקב והמניפולציות שהמדיה והטכנולוגיה מפעילות על הרצונות, הכוונות וההתנהגות שלנו. אי אפשר עוד להתייחס לאוטוביוגרפיה כנרטיב שנוצר על ידי סובייקט אוטונומי בלתי נפרד מהטכנולוגיה שאיתה הוא בא במגע .

טשטוש הגבולות שבין הפומבי לפרטי, הביא לכך שאנו פונים למאות ולפי חברים ברשתות החברתיות כאל קבוצה אחת ומתייחסים לאינדיבידואלים כאל יחידה. הזהות האישית נטמעת בזהות הקולקטיבית. מעבר לכך, פעמים רבות הביטוי הנתפס כאישי הוא למעשה תוצר של קונטקסט חברתי ותרבותי המושפע מדפוסים המתפשטים במהירות במדיה הגלובלית. כך, זהותו של האינדיבידואל מתמוגת באחר והופכת לבלתי ייחודית .

בעבודה **Mass ornament** של האמנית **Natalie Bookchin** מוצגים סרטוני וידאו מתוך אתר **YouTube**, ובהם אנשים צילמו את עצמם רוקדים במרחב הפרטי שלהם. בתצוגות של ביטוי כביכול אישי כל הרקדנים מבצעים למעשה את אותן תנועות, כאילו על פי כוריאוגרפיה. כך נחשפות הדרכים בהן התרבות הפופולארית מגולמת דרך הגוף של הפרט. כותרת העבודה מתייחסת למאמר בעל אותו שם, אשר קישר בין ריקודי שורה שהיו אופייניים לשנות ה-20 וה-30 של המאה העשרים, לבין ייצור סדרתי ופסי ייצור שאפיינו את כלכלת התקופה. בדומה לכך, האמנית מתבוננת בסרטונים אלה כמשקפים פרדיגמות בסיסיות של החברה העכשווית: רקדני ה-**YouTube**-המבצעים לבדם בחדרם ריקוד אשר הוא בו זמנית מאד פרטי ומאד פומבי, הם ביטוי מושלם לזמנים שלנו. המתח בין האינדיבידואל לבין המסה בולט בעבודה זו.

בשתי העבודות האחרונות באה לידי ביטוי הסתירה בין הפוטנציאל המשחרר ברשת, המאפשר לכאורה ביטוי מוחלט ליחיד, לבין הפולשנות ומבני הכוח המוסוים בה המחלישים את האינדיבידואליות ומעצימים את העדריות.

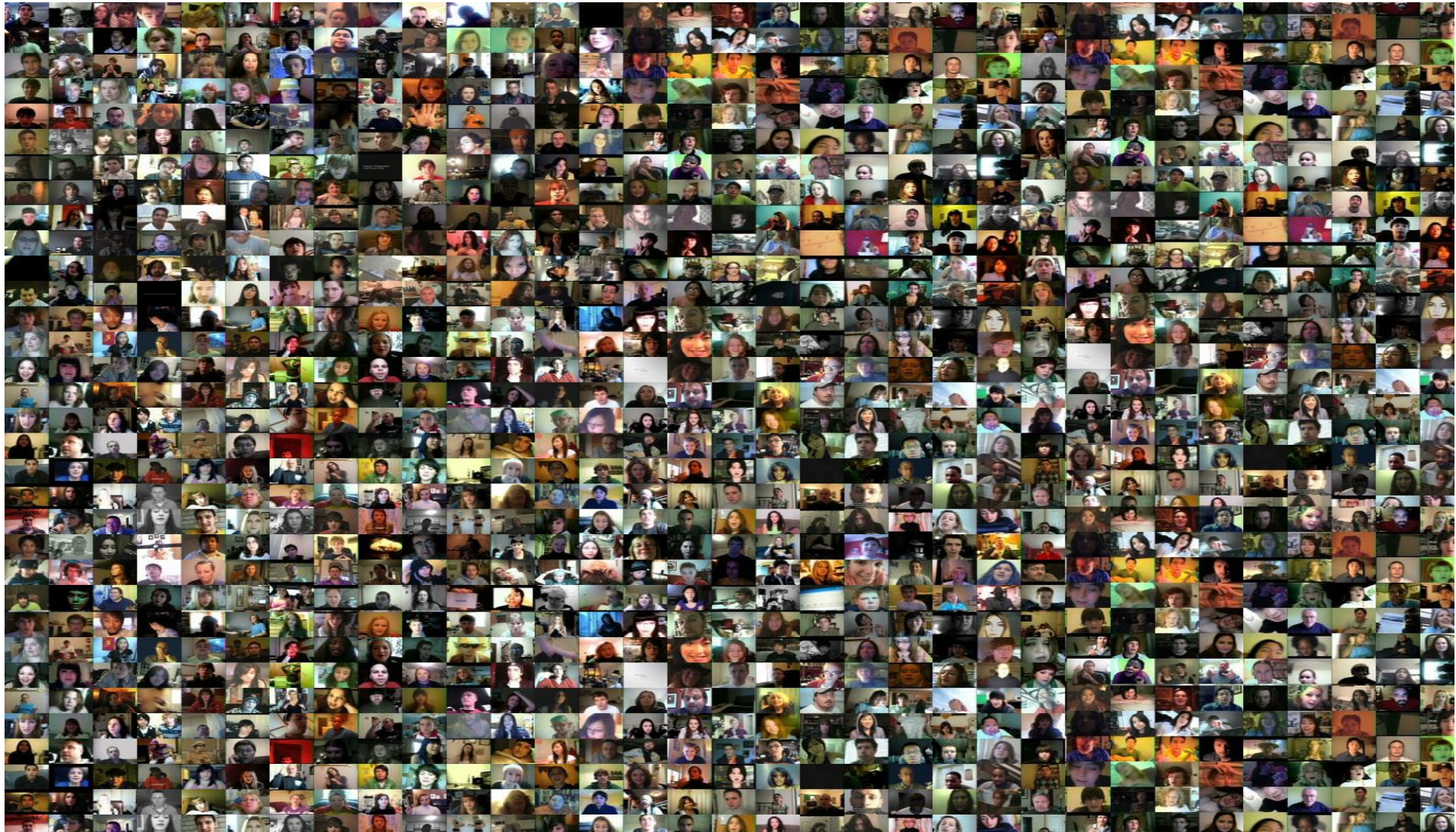
גם שבט הסייבורג אותו מציג **Takahito Irie** מצביע על האופן בו כולנו הופכים דומים זה לזה. באמצעות שינוי המראה של הדוגמנים מבקש טקהיטו לדון בשאלה האם אנו מעצבים את הטכנולוגיה או שמא היא מעצבת אותנו. האמן בוחן את השינוי ביחסים בין האדם למכונה במהלך הזמן עד להתמזגותם זה בזה. הירושימה, עיר הולדתו של האמן, הייתה העיר הראשונה שבה טכנולוגיה הרסה עיר שלמה. מכאן עיסוקו בחיבור שבין האנושות לבין הטכנולוגיה, אשר יש הנפעמים ממנו ויש החרדים מפניו.

העבודות בתערוכה מאירות שני היבטים בחיינו המרושתים, השזורים זה בזה: האחד הוא הניגוד שבין הפן הפרפורמטיבי של הרשת, המאפשר לכל אחד להשמיע את קולו, לבין האופי המאחד והמרדד שלה, הגורם לאובדן הייחודיות של קול זה. האחר הוא הוויזיו האישי והחשיפה האינטימית ברשת, אשר מתמוססים אל תוך הבליל האינסופי של המרחב האינטרנטי והופכים לבלתי משמעותיים.

שם התערוכה מתייחס לביטוי **Signal to noise ratio** ביטוי מדעי המודד את היחס שבין עוצמת מידע רצוי לעוצמת רעש הרקע. בהשאלה, כותרת התערוכה מכוונת למתח התמידי המתקיים בין קולו של היחיד לבין הרעש שמייצר ההמון ברשת ובין הפרטי לפומבי.

Hello World! Or How I Learned to Stop Listening and Love the Noise (2008)

Christopher Baker

מכונת הידויים (2014)

ליאת סגל Liat Segal

My Boys (2015)

ליליאנה פרבר Liliana Farber

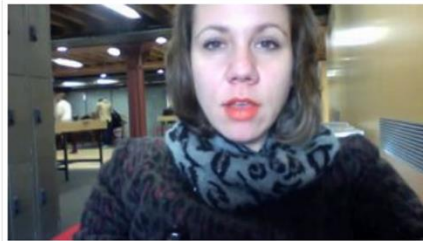

Life in Adwords (2012-2013)

Erica Scourti

Sort: [Preset](#) / [Date](#) / [Alphabetical](#) / [Plays](#) / [Likes](#) / [Comments](#) / [Duration](#)

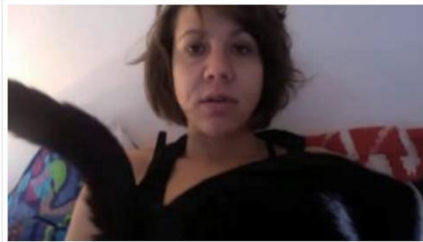
Life in AdWords: January 2013

1 year ago

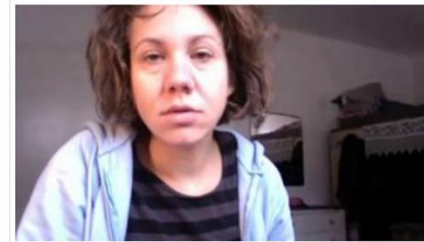
Life in AdWords: December 2012

1 year ago

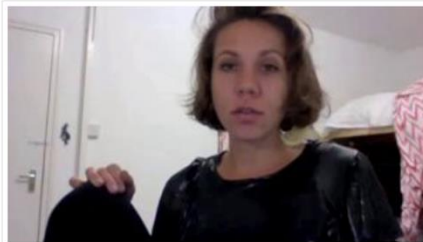
Life in AdWords: November 2012

1 year ago

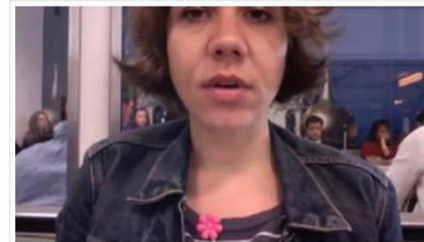
Life in AdWords: October 2012

1 year ago

Life in AdWords: September 2012

1 year ago

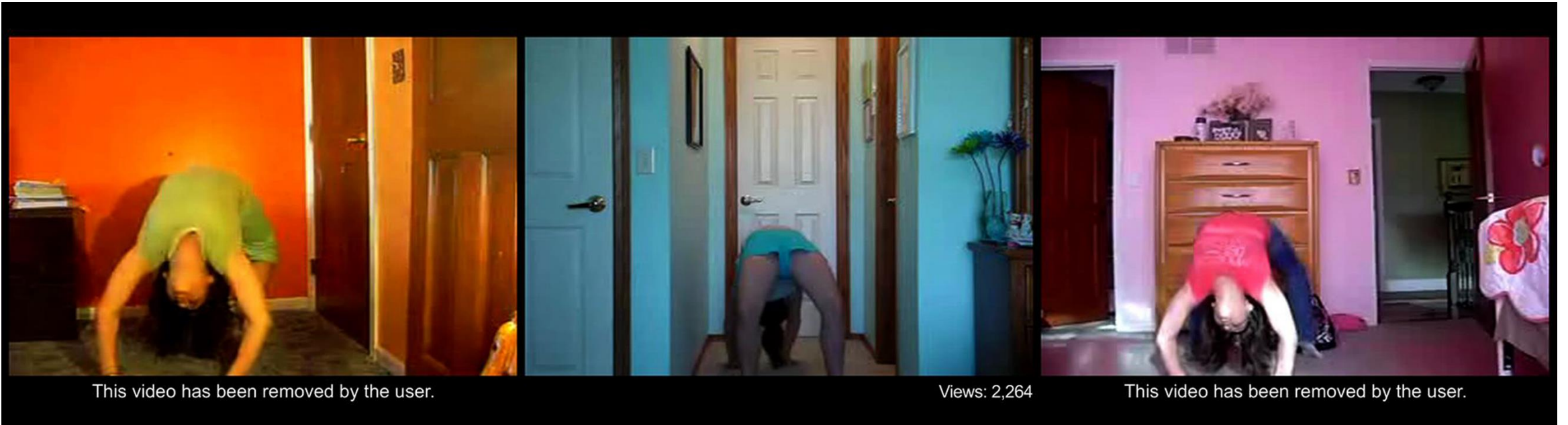

Life in AdWords: August 2012

1 year ago

Mass Ornament (2009)

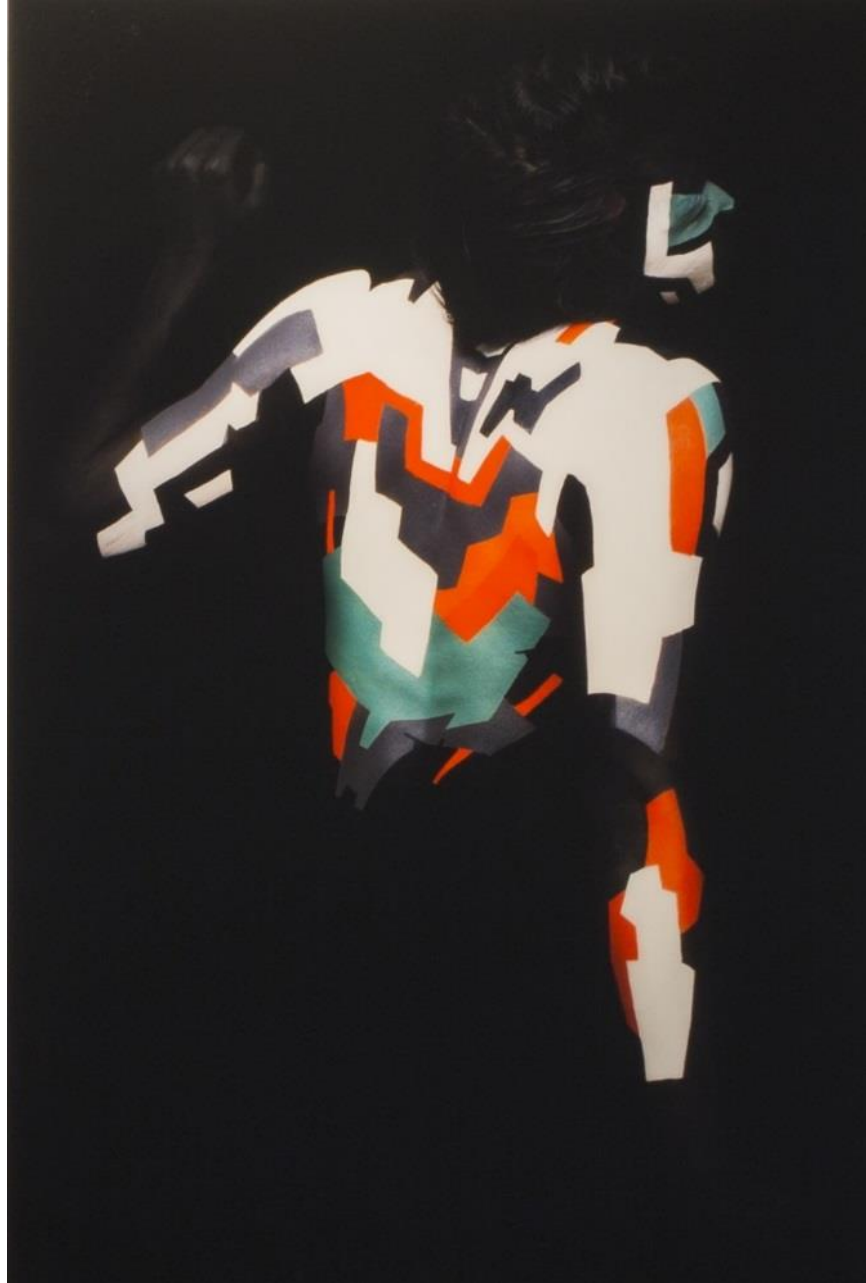
Natalie Bookchin

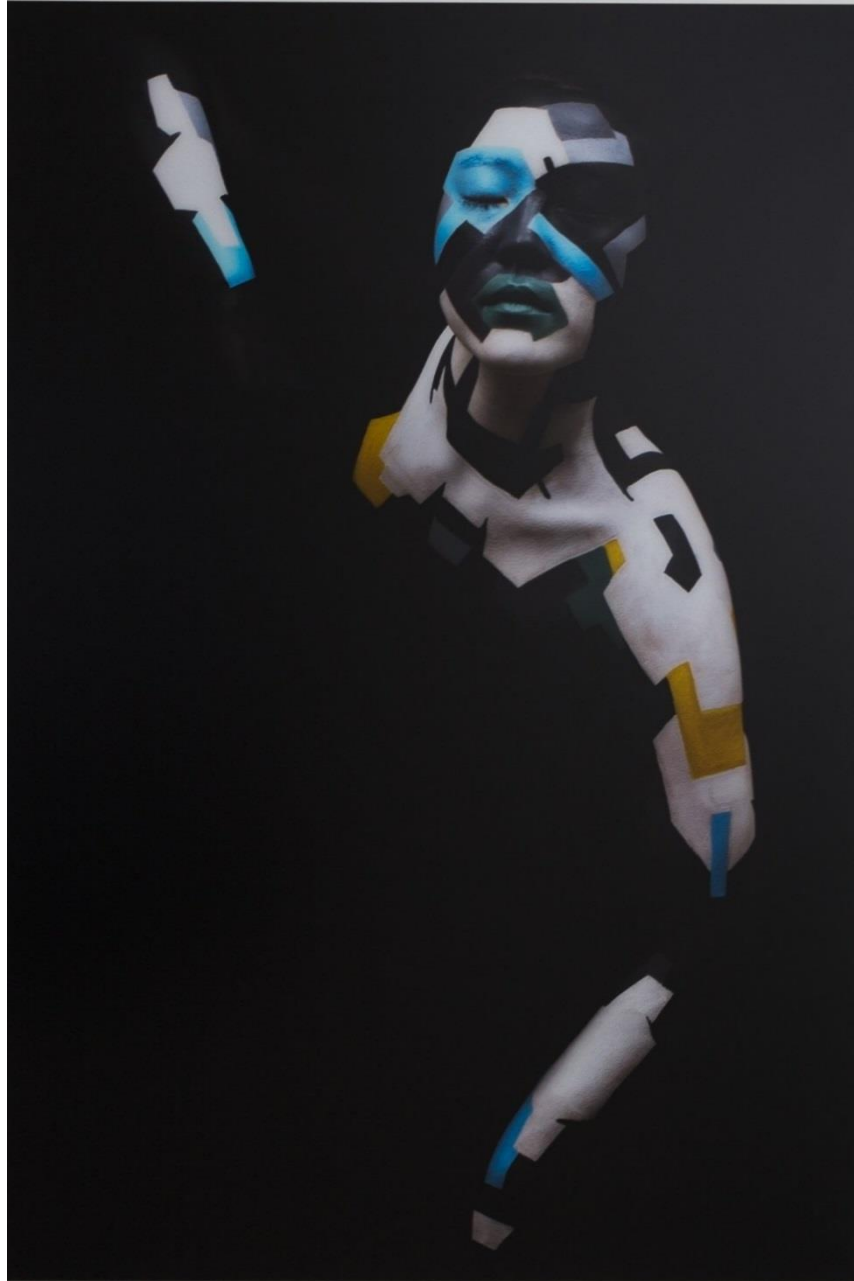
H/U/M/A/N M/A/C/H/I/N/E project (2013)
Takahito Irie

H/U/M/A/N M/A/C/H/I/N/E project (2013)
Takahito Irie

H/U/M/A/N M/A/C/H/I/N/E project (2013)
Takahito Irie

H/U/M/A/N M/A/C/H/I/N/E project (2013)
Takahito Irie

הצבת התערוכה

